

Folkets Villie; men netop dert, at det er en enig Folkewillie, troer jeg, at vi have en god Borgen for, at det ikke vil ske. Det foreliggende Lovforslag har en slem Side, og det er den, at just fordi Folkestemningen er saa utvivlsom, maa det nødvendig gaae ud fra den Forsættning, at Regjeringen kan have til Hensigt, at handle tvertimod Folkets utvivlsomme Duffer; det kaster derved en Mistanke paa Regjeringen, som jeg ikke vil gjøre til min Ved at stemme for Forslaget. Men det har ogsaa en anden Side, som næsten er værre. Det bringer os nemlig ind paa Spørgsmaal om tvivlsomme Ting, som det er umuligt for Diebliffet at rede sig godt ud af paa en hensigtsmæssig Maade. Det reiser f. Ex. Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes med Slesvigerne, hvis denne Lov gaar igjennem; Slesvigerne kunne vi ikke ved vor Stemme holde ude af Forbundscontingentet, og skulle vi da trække en Grændse ved Kongeaen, ved at holde de Danske ude, og derved skabe, saa at sige, en Schleswig-holsteinsk Afdeling i den danske Hær? Det reiser Spørgsmaalet om, hvorvidt Kongen, naar Riget har Fred, er berettiget til at sende danske Tropper udenlands, for at staae sine Allierede bi i paakommende Tilfælde, paa samme Maade som Kongen af Sverrig, under forrige Krig sendte norske og svenske Tropper hertil; det sømmer sig neppe for os at bryde Staven over en saadan Gjalp, for hvilken vi selv have været Gjenstand. Det reiser Spørgsmaalet om Fælledsforsætningen; thi det er meget tvivlsomt, om ikke dette Spørgsmaal rettest bør afgjøres af en Forsamling af Repræsentanter for alle Rigets Dele. Det reiser Spørgsmaalet, om vi ikke komme Grundloven for nær, om vi ikke navnlig, ved at antage et saadant Lovforslag, komme i Strid med Grundlovens § 23, som bestemmer, at Kongen har den højeste Myndighed over Land og Sømagten, erklærer Krig og slutter Fred. Jeg troer at have sagt Nok for at vise, at dette Lovforslag fører os ind paa vidtløftige Forhandlinger, som det er ubetimeligt og uden Nytte nu at foretage. Jeg skal kun bemærke, at det forekommer mig, at den Grundættning, som den ærede Forslagsstiller forleden Dag udtalte, at det var ønskeligt, at

Thinget i Enighed med sig selv og Regjeringen kunde tage sine Beslutninger, ikke stemmer godt med hans Færd i denne Sag; thi jeg troer ikke let, at han kunde kaste en større Uenighedsbrand ind i Salen, og jeg skal med Fornøielse give min Stemme til, at den saasnart som muligt kan komme ud deraf.

Lindberg: Den ærede sidste Taler har blandt Andet bemærket, at dette Lovforslag støttede sig til en ganske almindelig Folkemeening, at han altsaa var vis og sikker paa, at, dersom det gik igjennem, saa var det en Udtalelse af Folkets Villie. Nu vil jeg spørge: hvad er da den danske Rigsdag samlet for, uden for just at udtale Folkets Mening? Er altsaa den Sætning sand, at det er Folkets Mening, saa er det ogsaa aabenbart Rigsdagens Pligt at udtale den, og Andet har jeg ikke gjort; og det er vel, mener jeg, ogsaa velbegrunder og foranlediget derved, at den ærede Krigsminister udtrykkelig har erklæret, at det var hans Ret at kunne anvende danske Tropper ved det tydske Forbunds Hærafdeling, Noget, jeg nødvendigvis maa paastaae han aldrig kan være eller blive berettiget til; thi det er Befolkningen i Holskeen og Lauenborg, der hører til det tydske Forbund, og det er altsaa efter de Bestemmelser, som gjælde for disse Hertugdømmers Forening med det tydske Forbund, at denne Deel af Befolkningen kan drages ind under den tydske Forbunds Hær; men det er vist og sandt, at jeg ikke hører til det tydske Forbund, og jeg vil ikke paa nogen Maade tillade, at mine Søner ansættes ved den tydske Tromme, og jeg mener, at, naar jeg taler saaledes, saa taler jeg ikke alene i mit eget Navn, men i enhver dansk Mand's Navn. Naar den samme ærede Taler fremdeles yttrede, at vi ikke her kom sammen for at forhandle om Slesvig, da er det ganske vist, at det er aldeles umuligt; thi vi have kun at tale om Danmark til Kongeaen, men vi maae naturligvis overlade til Befolkningen i Slesvig, hvorledes de ville udtale deres Folkewillie, uden at vi kunne blande os ind dert; men at vi derved skulde have overgivet dem til Holstenerne, det gaar virkelig Forslaget ikke ud paa, ligesaa lidt som det er den Mening, jeg har havt i Sinds at udtale. Det er